

parti ikke ønsker, der fremover skal vedtages ting med kvalificeret flertal?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det lyder jo meget dramatisk, når man hører hr. Thulesen Dahl, der taler om dybtgående ændringer, og hvad ved jeg.

Nu har vi en ny traktat, og ideen med debatten i dag er vel bl.a., at vi på grundlag af den traktat, der faktisk er vedtaget, diskuterer emnerne, og når hr. Thulesen Dahl siger, at man fra Dansk Folkepartis side gerne vil have en folkeafstemning, så går jeg ud fra, at det er sådan cirka nu, man ønsker folkeafstemning.

Vi taler ikke om, når EU er blevet 27 medlemmer, og vi taler heller ikke om om 3 år, når vi har en eller anden patentkonvention. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Thulesen Dahl: Hvad er det i dag i traktaten, som hr. Thulesen Dahl vil spørge befolkningen om?

Altså hr. Thulesen Dahl plejer nu nok at kunne formulere sig folkeligt, og det er vel lidt frækt over for befolkningen bare at sige: Nu skal I stemme ja eller nej til Nicetraktaten.

Kan hr. Thulesen Dahl ikke sådan konkretisere lidt, formulere lidt mere folkeligt, hvad det er, hr. Thulesen Dahl mener, befolkningen skal stemme nej til?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg var næsten ved at falde helt hen og drukne i hr. Thulesen Dahls ivrige talestrøm, men så hørte jeg til sidst, han sagde, at der var masser af punkter, hvor Dansk Folkeparti var dybt bekymret over overgangen fra enstemmighed til flertalsafgørelser. Så er mit næste spørgsmål da, at jeg vil bede om at høre, hvad det er for nogle punkter, hr. Kristian Thulesen Dahl er så bekymret over. Kan vi ikke få nogle eksempler, så vi kan dele bekymringen med Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen det er da godt, der er noget, der får fru Elisabeth Arnold til at vågne op og følge debatten, når hun nu var ved at slumre helt hen, som hun sagde.

Jeg vil først sige til fru Lene Espersen, at med hensyn til grundloven har jeg forsøgt at redegøre for, så det skulle stå lysende klart, at grundloven efter vores opfattelse giver nogle forpligtel-

ser til, hvornår man skal spørge, men giver selvfølgelig ikke et forbud mod, at et flertal vælger at stille yderligere spørgsmål til befolkningen ved vejledende folkeafstemninger.

Det, vi argumenterer for her, er, at uanset om man når frem til en grundlovsproblematik i forhold til Nicetraktaten, mener vi, Nicetraktaten bør afgøres ved en folkeafstemning. Det er jo også derfor, vi siger, at vi ikke mener, man tidligere har brudt grundloven, når man har afholdt en.

Så går man fra enstemmighed til flertal på en lang række områder, og det er fuldstændig rigtigt, at man i årevis har tolket det således, at det ikke er tale om suverænitetsafgivelse, når man går fra enstemmighed til flertal, men vi synes, det er en dybt forunderlig situation.

Vi synes, det er en dybt forunderlig situation, at man ikke taler om suverænitetsafgivelse, når man reelt ved, at der er tale om, at man afgiver selvbestemmelse, fordi vi nu ikke længere kan blokere for en given beslutning, men kan blive stemt ned.

Når jeg kigger tilbage, føler jeg egentlig ikke, der har været nogen grundlæggende debat, der virkelig tager fat i det spørgsmål, og derfor vil vi gerne rejse det spørgsmål i forbindelse med Nicetraktaten, fordi der på en lang række områder her er overgang til flertal.

Så er der nogle, der efterlyser at få de her områder, men jeg må henlede ordførernes opmærksomhed på, at det følger klart og tydeligt af lovforslaget, vi skal behandle her senere, præcis på hvilke områder der er hel overgang, og på hvilke der er delvis overgang.

Et af de områder, som vi selvfølgelig er dybt bekymrede over, er art. 214, stk. 2, hvoraf det fremgår, at man fremover med kvalificeret flertal vælger formand for Kommissionen, og man med flertal vælger medlemmer af Kommissionen, hvor det altså bliver på den måde, at et lands indstilling af kommissær kan blive nedstemt af de andre lande.

Det er jo fint i tråd med det, man ellers ønsker at gøre med Kommissionen, når man efter nogle år også ønsker et rotationsprincip, så Danmark slet ikke fast har en kommissær, at man også overlader til de andre lande i højere grad at bestemme, hvem Danmark skal have.

Det er ét eksempel på et område, hvor vi synes, det er dybt bekymrende at gå fra enstemmighed til flertal.